

بهترین کار سال جدید

مریم راهی

را شلیک کرد و به اندازه‌ای در این کار دقت و مهارت به خرج داد که صاف بخورد وسط هدف.

آن چه ما را از تمام واماندگی‌هایمان نجات می‌دهد و از رکود به صعود می‌کشاند دعا است؛ دعا برای نزدیک شدن فرج امام زمان ع آن هم نه یکبار و دو بار بلکه هزاران بار، تا جایی که در توان داریم و توفیق. این جا جای ضرر کردن نیست، نمی‌توان گفت اگر نشد اشکالی ندارد؛ می‌روم سراغ کاری دیگر. این جا مرحله نهایی ست، جایی که سرانجام ما را مشخص می‌کند. شوخی بردار که نیست، حرف، سر یک عمر زندگی است.

در حدیث آمده برای نزدیک شدن فرج بسیار دعا کنید، زیرا چنین دعایی کلید تمام قفل‌های بسته است. پاسخ تمام «چه کنم»‌های زندگی است. خدا خیرمان را در این دعا قرار داده، روزی‌مان و آینده‌مان را در این دعا قرار داده، خوشبختی و نیز تضمین خوب بودن تمام روزهای سال‌مان را در این دعا قرار داده. ببینیم از چه می‌هراسیم؟ دلهره‌مان از چیست؟ چه چیز مضطرب‌مان می‌کند؟ برای نزدیک شدن ظهور مولا یمان که دعا کنیم خودبه‌خود تمام آن چه برایمان کوه مشکل است، ریز می‌شود؛ اندازه یک دانه گندم.

حالا که راه چاره واماندگی‌هایمان را یافتیم در روزهای نخست سالی که عطر حضرت زهرا س تمام ثانیه‌ها مان را خوش‌بو کرده، نگاهمان را به سوی آسمان می‌گردانیم و دعا می‌کنیم:

خدوندا از تو می‌خواهیم فرج آقایمان حضرت بقیه‌الله الاعظم را نزدیک گردانی. ●

* فرقان، ۷۷.

می‌مانیم چه کنیم که بهترین کار باشد. می‌مانیم چه طور باشیم که بهترین باشد. می‌مانیم همین اول سالی چه بخواهیم که تا ته سال مان بهترین باشد و برایمان نحسی به بار نیآورد و هشت‌مان را نیندازد گرو نه‌مان. می‌مانیم چه بگوییم که همان نشود وبال گردن‌مان و زهرش نیچند در ثانیه‌های سال جدیدمان. می‌مانیم چه بیوشیم که تناسب بیش‌تری داشته باشد با سن و تحصیل و ادب و فرهنگ‌مان. خلاصه از همین ابتدای سال انگار وامانده‌ایم. وا می‌مانیم همیشه، حتی در چیزهای خیلی کوچک.

این گونه نمی‌شود زندگی کرد. باید دست به کاری زد و به این واماندگی‌ها پایان داد. باید پیش از آن که این واماندگی ارث برسد به بچه‌هایمان کاری کرد، از آن کارها که مو لای درزش نمی‌رود. باید راه چاره را پیدا کرد.

روز و شب در فکریم، می‌گردیم، می‌پرسیم، تحقیق می‌کنیم، خودمان را به این در و آن در می‌زنیم. پس از کلی در کوبیدن و تلاش کردن بیهوده، تازه یادمان می‌افتد حل‌کننده تمام مشکلات، قرآن است.

قدری آرام می‌گیریم و قرآن را می‌گشاییم. می‌بینیم خداوند مهربان فرموده «بگو اگر دعای شما نباشد، پروردگار من به شما عنایتی نمی‌کند.»*

باز هم سر در نمی‌آوریم. چه کنیم؟! انسانیم و نیازمند کسب آگاهی. باز می‌پرسیم و می‌گردیم. می‌رویم سراغ تفسیر و می‌رسیم به حدیثی که پاسخ پرسش ماست. به دنبال دعا می‌گردیم و به دنبال این که بهترین دعا چیست. شاید وقتی نمانده باشد و این تنها فرصت ما باشد. باید دست جنباند. باید از راه اصلی رفت و آخرین تیر